

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐκ τῆν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐκ τῶν παιδῶν.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28 Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὀκτὼν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Αὐγούστου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 40

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ αὐξήθησαν τὰ τυπωτικά κατὰ 16,000 δραχμὰς τὸ χρόνον, αὐξάνεται ἀπὸ σήμερον καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως»—μόνο τοῦ Ἐσωτερικοῦ,—σὲ δραχ. 50 ἢ ἑτησίᾳ, δρ. 28 ἢ ἑξάμηνῃ καὶ δρ. 15 ἢ τρίμηνῃ. (Ἴδε καὶ 6η σελ. τοῦ 39ου φύλλου.)
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοὺς φωνές, προστάγματα, ἀνακατευόνταν μὲ τὴ βοή τῶν κυμάτων. Ὁ Πέτρος πῆρε τὴν ἀδερφή του ἀπ' τὸ χέρι.

—Ἐλα, γρήγορα, Λούση, εἶπε. Στὶς βάρκες!

—Αὐτὸ ποὺ φοβόμουν! εἶπε ὁ λοχαγός. Καθίσαμε σὲ βράχια. Ἄνοιξε μιὰ τρύπα... Σὲ λίγο τὸ καράδι θάναί βλο νερό.

Τὸ καράδι τώρα δὲ χοροπηδοῦσε σὰν παιγνιδάκι πάνω στὰ κύματα. Μὲ τὸ βάρος ποὺ τοῦδινε τὸ νερὸ ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὴν τρύπα, ἔτρεχε μὲ κάποια σταθερότητα πού, γι' ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν, σήμαινε τὸ τέλος.

Οἱ ναῦτες ποὺ εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ ἀδειάσουν τὸ νερὸ μὲ τίς τρόμπες, ἀνέβηκαν ἐπάνω. Κάθε προσπάθεια ἦταν περιττή. Στὸ κατάστρωμα βασίλευε γενικὴ σύγχυση. Ὁ λοχαγός Ρενοῦτσι δὲ θέλησε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν πειθαρχία. Ναῦτες καὶ στρατιῶτες ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ κεῖ, φωνάζοντας καὶ θορυβώντας.

Τὸ πλοῖο εἶχε τρεῖς μόνο βάρκες, καὶ οἱ ἐπιβάτες ἦταν πάνω ἀπὸ ἑκατό. Μὰ μέσα στὴ σύγχυση καὶ στὸν ἐκνευρισμό, οἱ δυὸ πρώτες βάρκες ἀναποδογυρίστηκαν ἀπ' τὸ πολὺ φορτίο καὶ περισσότεροι ἀπ' τοὺς μισοὺς ἐπιβάτες τοὺς βρῆκαν τραγικὸ θάνατο μέσ' στὴ μανία τῶν κυμάτων.

Ἐμενε ἡ τρίτη, μὰ καὶ αὐτὴ τὴ

γέμισε καὶ ὅλας ἓνα πλήθος τρελλὰ ἀπὸ τὸ φόβο.

—Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα σωτηρίας! εἶπε ὁ λοχαγός Ρενοῦτσι μὲ τὴ γαλήνη τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν ἀντικρύσει πολλὰς φορὲς τὸν θάνατο ἀπὸ κοντά.

Μὰ ὁ Πέτρος Μπερτινὸ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πνιγῇ πρὶν δοκιμάσῃ κάθε μέσο. Ἐνοιώθη τὸ κατάστρωμα νὰ φεύγῃ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του· τὸ νερὸ ἀνέβαινε ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ.

Δυὸ ναῦτες ἔκοβαν τὰ σχοινιά ποὺ συγκρατοῦσαν στὸ πλοῖο τὸ πεσμένο κατάρτι, καὶ ἓνας ἄλλος πρίονιζε τὴ βάση του ποὺ ἦταν ἀκόμη ἐνωμένη μὲ τὸ κατάστρωμα.

—Ἄς πιαστοῦμε σ' αὐτὸ τὸ κατάρτι, εἶπε ὁ λοχαγός Ρενοῦτσι.

Τώρα τὸ νερὸ εἶχε ἀνεβῇ ὡς τὸ κατάστρωμα. Ἐνα λεπτὸ ἀκόμη καὶ τὸ πλοῖο θὰ ἐξαφανιζόταν κάτω ἀπ' τὰ νερά.

Ζήτησε μὲ τὰ μάτια τὴν ἀδελφή του. Τὴν εἶδε στὴ σκάλα ποῦδγαζε ἀπ' τὸ κατάστρωμα στὸ κῆτος. Τὸν ἀποχαιρέτησε μ' ἓνα νεῦμα τοῦ χεριοῦ καὶ κατέβηκε.

Πήγαινε νὰ πάρῃ στάση προσευχῆς δίπλα στὸ φέρετρο, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν ἔδρισκε ὁ θάνατος.

Ὁ Πέτρος ἄφισε μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ:

—Λούση! Λούση!

Κι' ἔτρεξε πρὸς αὐτή. Μὰ ἓνα κύμα τὸν κύλησε πάνω στὸ κατάστρωμα. Ἀρπαξε, ἀπὸ ἐνστικτο, μιὰν ἄκρη τοῦ καταρτιοῦ καὶ τὴν κράτησε σφιχτά.

Τώρα τὸ πλοῖο βυθιζόταν γοργά. Κι' ἓνα μόνο σχοινὶ ἂν εἶχε λησμονηθῇ, ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τραβήξῃ στὴν ἄβυσσο, μαζὶ μὲ τὸ πλοῖο, καὶ τοὺς δυστυχισμένους ποὺ εἶχαν γαντζωθῇ μὰπελπισία στὸ κατάρτι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Πέτρος ἐνοιώσε νὰ τὸν σκεπάζῃ τὸ νερὸ. Ὑστερα ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια, πῆρε μιὰ βαθεῖα ἀναπνοὴ καὶ ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν γιὰ τὸ συμπαθητικὸ φορτίο του.

Μήπως ὁ μικρὸς εἶχε καταπιεῖ πολὺ νερό;

Ἐνας δυνατὸς βήχας πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τοῦδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ μικρὸς πολεμοῦσε νὰ βγάλῃ τὸ νερὸ ποῦχε ρουφήξῃ καὶ ὁ Πέτρος σκαρφάλωσε καλὰ πάνω στὸ ἔξωλο, σὲ τρόπο ποὺ τὸ παιδί βρέθηκε ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ.

Τὴ θεὰ ἰδέα τοῦ κατέβηκε τοῦ Μαῦρεν νὰ φτιάξῃ αὐτὴ τὴν περιέργη τσέπη! Σὲ μερικὲς περιστάσεις δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῇ αὐτὸ ποὺ λέμε

«Ἡ Λούση τὸν ἀποχαιρέτησε μ' ἓνα νεῦμα...»
(Σελ. 313, στ. γ')

προαίσθηση κι' ο Πέτρος αυτή τη φορά πίστεψε σ' αυτό αληθινά.

Είχε πιά δόλοτα νυχτώσει. Η θύελλα άρχιζε νά κοπάξει. Μά τα κύματα, λυσσασμένα ακόμα, πετούσαν τὸ κατάρτι ἐδῶ καὶ κει σὰν ἄχυρο.

Πόσοι δυστυχισμένοι είχαν σκαλώσει σ' αυτό τὸ ξύλο πὸ ἦταν ἡ τελευταία ἐλπίδα σωτηρίας; Κανείς δὲν τῷμαθε, γιατί, μέσα πρὸ σκοτάδι, ἀκουγόνταν γάπου-γάπου ἀπελπισμένες φωνές. Κι' ὁ Πέτρος καταλάβαινε πὼς ἐκεῖνοι πὺ οἱ δυνάμεις τοὺς τοὺς ἀφιναν, ἐδρiscαν τραγικὸ θάνατο στὴν ἄβυσσο.

Κάθε τόσο, ἕνας γλυκὸς παραπονιαρικός στενγχιμὸς θύμιζε στὸν Πέτρο τὸ μικρὸ του προστατευόμενο. Εὐτυχῶς τὸ νερὸ τοῦ κόλπου ἦταν χλιαρὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ὁ μικρὸς δὲν εἶχε φόβο νὰ κρυώσῃ.

Μά ἡ πείνα; Τὸ παιδάκι θὰ πεινούσε κι' ἦταν ἀδύνατο σὲ τέτοιες περιστάσεις νὰ βρεθῇ τροφή.

Τὰ χαράμματα, ἡ θάλασσα ἡσύχασε. Ὁ Πέτρος, πὺ ὡς τώρα κρατιόταν ἀπ' τὸ κατάρτι μὲ τὰ χέρια του, δοκίμασε νὰ καθήσῃ καθαλῆτὰ πάνω στὸ ξύλο. Μά ἐκεῖνο βούλιαζε κάτω ἀπ' τὸ βάρος του κι' ὁ Πέτρος πῆρε πάλι τὴν πρώτη του θέση. Εὐτυχῶς τὴν προσπαθειά του εὐκόλυνε κι' ὁ φελλὸς πὺ τοῦ τύλιγε τὸ κορμί, ἀλλοιῶς τὰ χέρια του δὲ θάχαν πιά δυνάμεις νὰ τὸν κρατήσουν.

Ξαφνικὰ ἄκουσε τ' ὄνομά του. Γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ Ρενούτσι.

Μόλις ἐφώτισε, τὸν εἶδε στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ ξύλου καὶ πολέμησε νὰ τὸν φθάσῃ. Προχωροῦσε λίγο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰταλοῦ, μά τὰ χέρια του είχαν ξυλιάσει καὶ τοῦλειπαν οἱ δυνάμεις νὰ πᾶν πρὸς κοντά. Τὸν χῶριζαν τρία μέτρα. Ὁ γέρος ἀξιωματικὸς φαινόταν ἐξαντλημένος.

Ὁ Πέτρος προσπάθησε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ προχωρήσῃ. Τὰ χέρια του δὲν τὸν ὑπάρκουν.

— Χάνομαι... φθύρισε ὁ γέρος λοχαγὸς στρέφοντας στὸν Πέτρο τὰ μισοσβυσμένα του βλέμματα. "Αν σωθῇς... πῆγαινε στὸ Μιλάνο... πῆγαινε στοὺς δικούς μου... μὴν τὸ ξεχάσῃς...

Ἦταν τὰ τελευταία του λόγια. Ὁ Πέτρος, βλέποντας τὸ γέρο φίλο του νὰ γέρνῃ καὶ νὰ βυθίζεται στὴν ἄβυσσο, ἔνοιωσε μιὰ σπαρακτικὴ λύπη.

Τρεῖς ἄνθρωποι ἔμεναν ζωντανοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπιβάτες τῆς «Στέλλας»: ὁ Πέτρος, ὁ πλοίαρχος κι' ἕνας ναύτης.

Δὲ θὰ σᾶς περιγράψω πιά τις ἀγωνίες πὺ πέρασαν. Εὐτυχῶς ἡ στεριά ἦταν κοντὰ καὶ κατὰ τις δέκα τὸ πρωῒ, μιὰ ἀπ' τις ψαρόδαρκες πὺ ἐσχίζαν τὰ νερὰ ἐκεῖνης τῆς παραλίας, (ἀνάμεσα

στὴ Γένουα καὶ στὴ Σπέτσια), περιμάζεψε τοὺς ναυαγούς.

Οἱ ψαράδες ἔκαναν τὸ σταυρὸ τοὺς βλέποντας κι' ἕνα παιδί ἀνάμεσα στοὺς ναυαγούς. "Αλλωστε ὁ μικρὸς βρισκόταν σ' ἐλεεινὴ κατάστασι. Ξυλιασμένος καὶ μελανιασμένος ἀπὸ τὴν ἀκίνησι καὶ τὴν ὑγρασία, δὲν θάντεχε πᾶν ἀπὸ δυὸ ὥρες. "Ενας γέρος θαλασσοδύκος τὸν πῆρε, τὸν ξέγδυσε, τὸν ζέστανε, τοῦρριξε στὴ γλῶσσα μερικὲς σταγόνες ρακῆ κι' ὕταν τὸν συνέφερε, τοῦδωσε κάτι νὰ φάῃ.

Ὁ Πέτρος μὲ ἀνακούφιση ξανάκουσε τὸ συμπαθητικὸ ἀναστεναγμὸ του.

Κι' ὁ ἴδιος εἶχε συνέλθει. Μά εὐθὺς τοῦρθε στὸ νοῦ ἡ ἀνάμνησι τῆς τρομερῆς καταστροφῆς ὅπου εἶδε νὰ χάνεται τὸ μόνο πλάσμα πὺ ἀγαποῦσε ἀκόμη στὸν κόσμῳ. Ξαναεἶδε τὴ Λούση, τὸ ἀποχαιρετιστήριο νεῦμά της κι' ἔχυσε ἄφθονα δάκρυα.

Τ' ὄνειρό του, πὺ γιὰ τὴν πραγματοποιήσι του εἶχε τόσο κοπιᾶσει, — νὰ φέρῃ πίσω στὴ Γαλλία τὰ λείψανα τοῦ ἀγαπημένου του προστάτη, — δὲ μποροῦσε πιά νὰ πραγματοποιηθῇ. Ὁ Ἑρρίκος Καρδινιὰκ δὲν κοιμόταν πλάι στὸν πατέρα του. Τὸ πέλαγος τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει μέσα σὶα σιωπηλὰ βᾶθῃ του τὸν ὠρατὸ ἀνώνυμο τάφο, πὺ κανείς δὲν ἐρχεται νὰ ταράξῃ τὴ γαλήνη του. Κι' ἡ ὑπαρξῇ, πὺ στὴ ζωὴ του τὴν εἶχε ἀγαπήσει μὲ μιὰ κρυφὴ ἀφοσίωσι, ἀναπαύεται τώρα στὸ πλάι του.

Ὁ θάνατος εἶχε ἐνώσει γιὰ πάντα τις δυὸ αὐτὲς ἡρωϊκὲς ὑπάρξεις πὺ δὲν τις ἔνωσε ἡ ζωὴ.

Ὁ Πέτρος ἀποβιάστηκε σ' ἕνα λιμανάκι κοντὰ στὸ Ραπάλλο, κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, πὺ ἦταν ἀναγκαῖες γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ὁ μικρὸς προστατευόμενός του, ἔφυγε γιὰ τὴ Γένουα.

Εὐτυχῶς, μέσα σὲ μιὰ πέτσινη ζώνῃ, εἶχε γλυτώσει τὰ λεφτὰ πὺ τοῦχε δώσει ὁ Γιάννης ὕταν ἔφευγε, κι' ἔτσι δὲν εἶχε ἀνάγκῃ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλεημοσύνη κανενός.

Βρῆκε μόνο τὸ Γάλλο πρόξενο, ὕταν ἐφθασε στὴ Γένουα, τοῦ διηγήθηκε τις περιπέτειές του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ μεταβίβασι μιᾶς ἐπιστολῆς του στὴν κυρία Καρδινιὰκ, ὅπου τῆς ἐξιστοροῦσε τὸ ναυάγιο καὶ τὰ δυστυχήματά του.

Ὁ Γάλλος πρόξενος ἦταν ἕνας θαυμαστος ἄνθρωπος, πρόθυμος καὶ καλόψυχος, πὺ ἡ διηγήσι τοῦ Πέτρου τὸν συγκίνησε. Εἶχε μεγάλη οἰκογένεια καὶ πρότεινε στὸν Πέτρο ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὸ μικρὸ Ρῶσο. Ὁ Πέτρος δέχθηκε, γιατί εἶχε νὰ ξεπληρώσῃ ἕνα ἱερὸ καὶ θλιβερὸ καθήκον: Νὰ φέρῃ στὴν οἰκογένεια τοῦ λοχαγοῦ Ρενούτσι

τὸν τελευταῖο χαιρετισμὸ τοῦ μεγάλου ψυχου Ἰταλοῦ ἀξιωματικοῦ.

"Αφίσε λοιπὸν τὸ Γεώργεβιτς σὶς φροντίδες τοῦ προξένου καὶ πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Μιλάνο.

Μόλις ἐφθασε, κατάλαβε εὐθὺς πὺς βρισκόταν σὲ πόλῃ στρατοκρατημένη. Ὅπου καὶ νὰ γύριζε, ἔδλεπε αὐστριακοὺς στρατιῶτες μὲ τὰ κόκκινα πανταλόνια, τ' ἄσπρα χιτῶνια καὶ τὰ ψηλὰ πηλίκια.

Περιπολίες γύριζαν στοὺς δρόμους. Ὅμοιοι ἀξιωματικὸν μὲ τὰ περιστροφὰ κρεμασμένα στὸ πλάι, ἔκαναν βόλτες σὶα κεντρικὰ μέρη. Στὴν πλατεῖα τῆς Μητρόπολης ἦταν παρταγμένη μιὰ δλόκληρη πυροβολαρχία, μὲ τὰ κανόνια ἔτοιμα γιὰ μάχῃ.

Δὲ δυσκολεύτηκε νὰ βρῇ τὸ σπίτι τοῦ λοχαγοῦ. Ὅλοι τὸν ἤξεραν, κι' ἡ φιλοπατρία του τὸν εἶχε κάνει ἀγαπητὸ σ' ὅλους.

Γιατὸ ἡ πρώτη μορφή πὺ ἀντίκρουσε ὁ φίλος μας, μόλις τοῦ ἀνοῖξαν τὴν πόρτα, ἦταν ἑνὸς αὐστριακοῦ ὑπαξιωματικοῦ, πὺ τὸν εἶχαν βάλει γιὰ ἐπιτηρητὴ τῆς κυρίας Ρενούτσι, μ' ὅλο πὺ τὰ ἔθιμα κι' οἱ κανόνες τοῦ πολιτισμοῦ ἀπαγορεύουν τὴν ἐπιτήρησι σὲ παρόμοια περίστασι καὶ μάλιστα σὲ καιρὸ εἰρήνης.

Ἦταν ἕνας παλὺς στρατιωτικὸς ἀπ' τὴν Κροατία, μὲ κοκκινωπὰ γένεια καὶ αὐθάδικῃ ματιᾷ, πὺ ἡ σπάθα του βροντοῦσε δλῆ τὴ μέρα στὸ σπῆτι, σὰ νὰ δούλευε δλόκληρο σιδηρουργεῖο.

Κοίταξε περιφρονητικὰ τὸν ἐπισκέπτη καὶ τοῦ μίλησε γερμανικά.

Ὁ Πέτρος δὲν ἔνοιωσε γρῦ. Μά ἡ προκλητικὴ στάσι τοῦ Αὐστριακοῦ τὸν ἐρέθισε καὶ τοῦ ἀπάντησε γαλλικά σ' ἕνα τόνο ἀπότομο:

— Δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτα μὲ σᾶς. Θέλω νὰ ἴδῳ τὴν κυρία Ρενούτσι.

Μά ὁ ὑπαξιωματικὸς ἔμεινε ἀκίνητος μπροστά του, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, φράζοντας τὴν πόρτα καὶ τοῦ ξανάπε τὴν ἐρώτησή του γερμανικά.

Τὸ αἷμα τοῦ Πέτρου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Ξέρουμε πόσο λίγο μπορούσε νὰ συγκρατηθῇ σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Τοῦ ἦρθαν στὸ νοῦ ὅλα ὅσα τοῦ εἶχε διηγηθῇ ὁ γέρος φίλος του γιὰ τὴν αὐθαιρεσία καὶ τὴν τυραννία τῶν Αὐστριακῶν καὶ, ξεχνώντας κάθε φρόνησι κι' ὅτι βρισκόταν σὲ ξένον τόπο, δλῆως τακτικὰ διαδαιτήρια, στάθηκε ἀπειλητικὸς μπροστὰ στὸν ὑπαξιωματικὸ.

— Δὲ νοιώθω τί μοῦ φάλλεις ἐκεῖ! φώναξε μὲ ἀστραπὲς σὶα μάτια. Μά θὰ μ' ἀφίσῃς νὰ περάσω, γιατί δὲν εἶσαι σὺ ὁ νοικοκύρης ἐδῶ μέσα!

Ὁ Αὐστριακὸς ἔκαμ' ἕνα βῆμα πίσω κι' ἔφερε τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθοῦ του. Ὁ Θεὸς ξέρει πὼς θὰ

τελείωνε αὐτὴ ἡ σκηνή, ἂν ἐκεῖνη τὴ στιγμή δὲν ἐπρόβαλλε στὸ κεφαλόσκαλο μιὰ γυναίκα μαυροφορεμένη καὶ χλωμὴ μὲ μαλλιά πὺ ἀνημόφεραν. Εἶχε κλασσικὴ κατατομή καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια τῶν Ρωμαίων γυναικῶν.

Κατέβηκε μερικὰ σκαλιὰ κι' εἶπε στὸν Αὐστριακὸ μιὰ φράσι στὴ γλῶσσα τῆς, πὺ ὁ Πέτρος δὲν τὴν κατάλαβε. Εἶδε ὅμως τὴν ἐπιδρασι πὺ εἶχε στὴ φυσιογνωμία τοῦ Αὐστριακοῦ, πὺ θυμωμένος ἔκαν' ἕνα βῆμα πρὸς τὴ σκάλα.

Ὁ φίλος μας βρῆκε τὴν κατάλληλῃ στιγμή κι' ὤρμησε σβέλτα στὴ σκάλα. Ἀνέβηκε μερικὰ σκαλιὰ, ἔδγαλε τὸ καπέλλο του κι' ἐτοιμαζόταν νὰ παρυσιασθῇ στὴν κυρία, ὕταν ἔνοιωσε ἕνα βαρὺ χέρι στὸν ὦμο του, νὰ τὸν τραβᾷ πίσω.

Ὁ Πέτρος ἀναψε τότε πιά. Τρελλὸς ἀπὸ ἀγανάκτησι, ἔκαμε μιὰ στροφή, ἐλευθερώθηκε ἀπ' τὸ χέρι πὺ τὸν κρατοῦσε καὶ μὲ μιὰ γερὴ σπρωξιά, ἔστειλε τὸν Αὐστριακὸ νὰ κυλιστῇ σὶς πλάκες τῆς αὐλῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΗΣ "ΛΟΥΣΗΣ"

[Συνέχεια καὶ τέλος: 18 σελ. 307]

Σὰν ἀφήσαμε πίσω μας καὶ τὸ δυτικὸ κάδο τῆς Πήτας, ἡ τρικυμία λύσσαξε. Μπροστά μας σηκωνόνταν δλόκερα βουνὰ: κάποτε βρισκόμαστε στὴν κορφὴ τους, κάποτε μᾶς σκέπαζαν. Τὸ ἀμπάρι εἶχε πάρει ἐνάμισυ πόδι νερό.

Εὐτυχῶς πὺ τὸ μοτὲρ ἦταν σχεδὸν ὀλοκαίνουργιο καὶ δούλευε καλὰ. Ἐκάναμε συνεχῶς τρία βήματα μπροστὰ καὶ δυὸ πίσω. Δὲν κινδυνεύαμε ἀληθινὰ, γιατί καὶ τὸ σκάφος ἦταν στερεὸ κι' οἱ νταμετζάνες, ἐπειδὴ ἦταν γεμάτες, στεκόνταν καλὰ στὴ θέση τους.

Ὁ Ἀλέκος, πὺ εἶχε πάρει μαζί του ἕνα ἐξάδελφό μου, μᾶς περίμενε στὸ λιμάνι τῆς Πρώτης. Ὅχι τόσο ἀπὸ ἀδρότητα: καθὼς φαίνεται, φοβόταν νὰ γυρίσῃ μόνος του. Βοηθήσαμε τὸ μοτὲρ ν' ἀδειάσῃ τὸ νερὸ ποῦχε πλημμυρίσει στ' ἀμπάρι κι' ἐτοιμαστήκαμε γιὰ τὴν ἐπιστροφή. Θὰ εἶχαμε πρῦμα τὸν ἄνεμο: γι' αὐτὸ συμβούλεψα τὸ φίλο μου, ἐπειδὴ δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ ριψοκινδυνέψῃ ἀφίνοντας τὴ «Λούση» στὴ διάθεσι τοῦ μαῖστρου, νὰ προχωρήῃ κάτω ἀπ' τὸ πανί μας, γιὰ νὰ τοῦ λιγαστεῖουμε τὴ μεγάλη δύναμη τοῦ ἀνέμου. Ἦταν σωστὴ τρέλλα, πραγματικά, νὰ θέλῃ νὰ ταξιδέψῃ πρῦμα μὲ τὴ βαρκούλα του. Ὁ ἀναποδογυρίζον προτοῦ περάσει τὰ ἑκατὸ μέτρα! Δέχτηκε, «γιὰ νὰ μὴ μᾶς χαλάσῃ τὸ χατίρι». Ἀνεβάσαμε τὸ πανί καὶ τὸ

φλόκο, ἀφήσαμε τὴ σκότα* νὰ παλῇ ἐλεύθερα καὶ μπήκαμε στὸ πέλαο. Ἡ «Λούση» μᾶς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ κοντὰ, ὅπως ἀκολουθεῖ ἕν' ἀρνάκι τὴν προβάτινα. Τρέχαμε μὲ 14 μίλια** τὴν ὥρα! Τὸ ἄρμπουρὸ μας ἔτριξε. Φτάσαμε ὅμως σ' ἕνα τέταρτο στὴν Ἀντιγόνῃ, ἀφίνοντας σὶα δεξιὰ μας τὴν Ὁρεῖα καὶ τὴν Πλάτη.

Ὁ ἐξάδελφός μου κρατοῦσε τιμόνι τῆς «Λούσης». Μόλις μπήκαμε στὸ λιμάνι, ἔσφιξε τὴ σκότα, ἔβαλε ἀριστερὰ τὸ τιμόνι—φαίνεται πὺς ὁ Ἀλέκος τὸν συμβούλεψ' ἔτσι—καὶ πέρασε ἀπ' τὴ δεξιὰ μας κουπαστὴ στὴν ἀριστερή. Αὐτὴ τὴ μανούβρα τὴν ἔκανε γιὰ νὰ μὴν τοῦ κόβουμε τὸν ἄνεμο καὶ νὰ φτάσῃ πρὶν ἀπὸ μᾶς. Ὑστερα ξανάβαλε δεξιὰ τὸ τιμόνι: δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ λύσῃ τὴ σκότα.

Ξαφνικὰ εἶδαμε τὴ «Λούση» ν' ἀναποδογυρίζεται καὶ τοὺς δυὸ ἐπιβάτες τῆς ν' ἀγωνίζονται νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω στὴν καρίνα τῆς. Ἀμέσως κατεβάσαμε τὰ πανιά καὶ βάλαμε πίσω τὴ μηχανή: μά, τόσο τὰ κύματα ὅσο κι' ἡ κεκτημένη ταχύτης, ἐμπόδισαν τὸ σκάφος νὰ σταματήσῃ. Κάναμε ἀκόμα δέκα μέτρα καὶ γυρίσαμε πίσω: μόλις φτάσαμε κοντὰ στὴ «Λούση», τοὺς ρίξαμε ἕνα χοντρὸ ξύλο γιὰ νὰ πιαστούν. Ὁ ἐξάδελφός μου ἤξερε κολύμπι: γι' αὐτὸ τὸ ἄρπαξε καὶ τὸ σπρωξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀλέκου. Τὸ ξύλο βρῆκε τὸν φίλο μου στὸ κεφάλι κι' ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἕνα κύμα τοὺς σκέπασε καὶ τοὺς δού.

Εἶχαμε πετάξει τὰ σακκάκια μας κι' ὅλοι εἴμαστε* ἐτοιμοὶ νὰ πέσουμε στὴ θάλασσα. Στεκόμαστε ὅμως σὰν καρφωμένοι στὴ θέση μας. Αἰσθανόμαστε—τί περιέργο!—πὺς ἂν κινήσουμε ἀπ' τὴ θέση μας, θὰ ἐπισπεύσουμε τὴν καταστροφή! Σὲ λίγο, φάνηκε τὸ κεφάλι τοῦ ἐξάδελφου μου. Πιάστηκε μὲ τὸν χέρι στὸ ξύλο, ἐνῷ μὲ τᾶλλο κρατοῦσε τὸν Ἀλέκο ἀπ' τὸ γιᾶκά τοῦ σακκακιῦ του.

«Καλὰ σοῦλεγα νὰ μὴ δένης τὴ σκότα!»

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ φίλου μου, πὺ ξανάγινε ὁ παλὺς «Χιτὸν ψι», ἀπὸ πιάστηκε γερὰ στὸ αὐτοσχέδιο σωαῖδιο. Ἐνα τρανταχτὸ, ὀμηρικὸ γέλιο τοῦ ἀποκρίθηκε. Ξεκουράζαμε τὰ νεῦρα μας. Ἀνεβάσαμε τοὺς δυὸ ναυαγούς σὶα καίχι μας καὶ ρυμουλκήσαμε τὴ «Λούση» ὡς τὴν προκυμαλῖα. Ἐκεῖ τὸ πλήθος, πὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴν κομικοτραγικὴ αὐτὴ σκηνή, σὰν εἶδε πὺς οἱ δυὸ καραδοτσакισμένοι σῶθηκαν, ἄρχισε νὰ τοὺς σφυρίζῃ. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴ βου-

(*) Τὸ σκαῖνὶ πὺ δένει τὴν ἄκρῃ τοῦ πανοῦ στὴν κουπαστὴ τῆς πρῶτης.

(**) 25 χιλιόμετρα.

λιάξουν στὸ πέλαο καὶ νὰ ναυαγήσουν γελοῖα μέσ' στὸ λιμάνι!

Ἐνα περιοδικὸ τοὺς σπύρισε. Κάποιος, ἐπάνω σὲ γωνιστὸ σκοπὸ, τοὺς ἔκαν' ἕνα τραγοῦδι πὺ χάλασε κόσμῳ στὴν Ἀντιγόνῃ.

Προχθές, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια, συνάντησα τὸν Ἀλέκο στὴν Καστέλλα. Εἶναι πρῶτος διερμηνεὺς σὲ κάποια Πρεσβεία. Μοῦ πρότεινε μιὰ βαρκάδα.

«Ἀγόρασα, μοῦ εἶπε, μιὰ βάρκα ἀπὸ ἕναν Ἑγγλέζο. Ξύλο πρῶτης τάξεως, βραστὰ στραβά, διπλὰ πανιά, σαβούρες, ὅλα τὰ ἐξαρτήματα. Γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί: μόνο τεσσαερισήμισι χιλιάδες!...

— Κι' ἡ «Λούση», τὸν διέκοψα, ὅπως ρωτᾷ κανένας γιὰ μιὰ παλιὰ γνωριμία.

Χαμογέλασε λυπημένα.

— Φεύγοντας ἀπ' τὴν Ἀντιγόνῃ, τὴν ἀφῆσα σὶς φροντίδες ἑνὸς φίλου μου. Δὲν εἶναι μῆνας πὺ τὴν κομμάτιασ' ἐπάνω στοὺς βράχους, μιὰ μέρα πὺ πῆγε νὰ κολυμπήσῃ στὴν Πήτα. Νὰ καὶ τὸ γράμμα του μὲ τὸ «φαίρ-πάρ»...

Ἀναστέναξε.

— Θυμᾶσαι τὸ ναυάγιο τῆς στὰ 1922; Δὲ μοῦ στοίχισε τίποτα: ἔχασα μονάχα ἕναν τενεκέ τῆς μπενζίνας. Ἦταν, φαίνεται, γεμάτος ἀλμυρὸ νερό: τοὺς ἄλλους πὺ είχαν γλυκὸ νερό, τοὺς βρῆκα ὅλους στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.*

Καὶ μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια συμπέρανε:

«Τι ἀξία ὅμως ἔχει ἕνας τενεκὲς μπροστὰ στὸ μεγάλο μάθημα πὺ αὐτὸ τὸ ναυάγιο ἔδωκε στὸν ἐγωῖσμό μου;»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΑΡΙΟΓΛΟΥΣ

ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Σὰν νὰ ζωντάνεψε ἀπὸ ποῖο κοινοῦργιο φιγουρίνι;—στὰ ἴσια τὰ τέλια τοῦ κλουβιοῦ πετάει τὸ καναρίνι. Καὶ στοῦ χαμόσπιτου τὰ ὄγρὰ καὶ μολεμένα χνώτα, φέγγει σὰ μιὰ μονακριβὴ χρωματισμένη νύτα. Πόθος σφοδρὸς, παροξυσμὸς τὸ καίει καὶ τὸ φτερόνει τρελλὴ Ψυχὴ, πὺ τ' ἄρρωστα φτεράκια τῆς σκοτώνει... Σπαρακτικὰ, τὰ σύματα χυμᾶει νὰ προσπεράσῃ, τόσο, πὺ λὲς ἡ ἀδύναμη ζωῇ του πὺς θὰ σπάσῃ. Σιλάβα Ψυχὴ, ἀποκρίσου μας: τρέμεις κι' ἐσὺ ὁλόενα νὰ δρᾷς σὲ καλῆσματα χαμένα, ἀπελπισμένα;

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΨ

(*) Τὸ γλυκὸ νερὸ εἶν' ἐλαφρότερο ἀπ' τὸ ἀλμυρὸ: γαυτὸ ἕνας τενεκὲς γεμάτος γλυκὸ νερὸ πλέει στὴ θάλασσα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

*Αγαπητοί μου,

ΙΑ την πληγή αυτή των «αυξήσεων», που αρχίζουν από τον εργάτη και φτάνουν στον αγοραστή, ή Διάπλασις σ' είνε προχτές πώς είνε μια άλυσίδα. Μ' την άλυσίδα αυτή εγώ τή βλέπω να στρογγυλεύει σε κύκλο, σ' ένα «φαύλο κύκλο» όπως ονομάζει ή Λογική κάποιους χαμένους συλλογισμούς. Και να πώς:

Ο εργάτης-τυπογράφος ζητεί και παίρνει αύξηση του ήμερομισθίου του (ή ελάττωση των ωρών της εργασίας του, που είναι το ίδιο, ή και τα δυο μαζί, που είναι... χειρότερο) από τον εργοστασιάρχη-εργοδότη. Ο εργοστασιάρχης επιβάλλει αύξηση στον εκδότη που τυπώνει στο τυπογραφείο του ένα περιοδικό ή ένα βιβλίο. Ο εκδότης, φυσικά, για νάνταποκριθί, θα επιβάλει αύξηση στον αγοραστή (συνδρομητή) του περιοδικού του ή του βιβλίου του. Και τέλος ο αγοραστής, που μπορεί νάναι γιατρός, δικηγόρος, μηχανικός, δάσκαλος και καθεξής (ο πατέρας σας να πούμε), τι θα κάμη για να τ'α βγάλει πέρα μ' όλες αυτές τις αυξήσεις που τ'ο επιβάλλουν από παντού; Θα επιβάλει κι' αυτός αύξηση στον πελάτη του. Θα τον κάνει να πληρώσει περισσότερα από' ό,τι πλήρωνε για μια δικηγορική συμβουλή, για μια ιατρική επίσκεψη, για ένα σχέδιο σπιτιού, για δίδακτρα και καθεξής. Άλλα ο πελάτης του αυτός μπορεί να είναι εξαίρετα ο εργάτης-τυπογράφος. Μήπως κι' οι εργάτες δεν άρρωσταίνουν, δεν έχουν δίκες, δεν χτίζουν τώρα σπίτια ή δεν παίρνουν δασκάλους για τα παιδιά τους; Έτσι συμπληρώνεται ο κύκλος: έτσι ή αύξηση, σε κάθε είδος, κάνει το γύρο της ως να φτάσει στον πρώτο, στη πηγή της.

Άλλα μ' αυτό τον κύκλο τί γίνεται; Ένα τίποτα, ένα μηδενικό, ή ένα παιχνίδι για διασκέδαση. Γιατί ποιος όφειλεται πραγματικά, όταν έλθοι δίνον πίσω τα πα' απανιστά που παίρνουν; Μήν κοιτάτε τις εξαίρεσεις, το έκτακτο. Τό γενικό, ο κανόνας, είναι αυτό: Μία φορά παίρναμε λίγα και δίνουμε λίγα. Τώρα παίρνουμε περισσότερα και δίνουμε περισσότερα. Άξαφνα εγώ, που ζω με την πέννα μου. Μία φορά, για ένα διηγηματάκι, ζητούσα ένατό δραχμές κι' ήμουν πολύ ευχαριστημέ-

νος, όταν μου τις έδινε ένα περιοδικό ή μια έφημερίδα. Σήμερα ζητώ και παίρνω χίλιες, το δεκαπλάσιο. Είμαι πλουσιότερος μ' αυτό; Καθόλου. Μάλιστα και φτωχότερος, αφού τα πράγματα που μου χρειάζονται, τάγοράζω μερικά στο δεκαπλάσιο κι' άλλα στο είκοσπλάσιο. Όστε το χιλιάρικό μου, το σημερινό, μόλις αντιστοιχεί με το παλιό μου εκατοστάριχο.

Κι' έτσι όλα τα χιλιάρικά, όλων. Γιατί αυτό είναι άκριβως το παιχνίδι: Άλλάξαμε τα ονόματα των χρημάτων, των χαρτονομισμάτων. Το εκατοστάριχο το λέμε χιλιάριχο, το πεντόδραχμο πενήνταρι, τη δεκάρα δραχμή. Και νομίζουμε πως κάτι κάναμε! Νομίζουμε πως παίρνουμε παρά με ούρα (τρείς χιλιάδες δραχμές το μήνα ή ύψαλληλος! όδόντα δραχμές την ήμερα ή εργάτης! διακόσιες δραχμές για μια επίσκεψη ή γιατρός!) κι' όμως είμαστε οι ίδιοι ή φτωχότεροι από πρώτα. Δεν είναι να γελά κανείς, να ξεκαρδίζεται από τα γέλια με την κουταμάρα μας;

Προχτές ή Διάπλασις ρωτούσε: «ως ποδ θα φτάσει αυτό;» Έ, φυσικά, δεν μπορεί να εξακολουθήσει επ' άπειρο. Κάποτε οι άνθρωποι θα βαρεθούν, θα ιδούν το μάταιο του παιχνιδιού τους και θα σταματήσουν. Σιγά-σιγά τότε το χιλιάριχο θα ξαναγίνει εκατοστάριχο και τα πράγματα, όπως άνεβαίνουν τώρα, θα κατεβαίνουν. Γι' αυτό μπορούμε νάμαστε βέδαιοι. Άλλα το παιχνίδι πάντα παιχνίδι είναι. Έχει κι' αυτό τους κινδύνους του, έχει και τα θύματά του. Και πολύ φοβούμαι μήπως έν' από τα θύματα του παιχνιδιού αυτού, αν δεν σταματήσει γρήγορα, θα είναι το Βιβλίο και το Περιοδικό. Γιατί ούτε με την ίδια αναλογία αυξάνουν όλα τα πράγματα, — είναι δυνατό;— ούτε όλα τα πράγματα είναι το ίδιο αναγκαία, το ίδιο απαραίτητα. Τό ψωμί π. χ: είναι της πρώτης ανάγκης. Μπορεί κανείς να ζήσει χωρίς ψωμί; και μπορεί να μην τάγοράσει, όσο κι' αν πάη; Τό ρούχο επίσης, τό παπούτσι επίσης. Ο έμπορος, ο ράφτης, ο παπουτσης μπορούν ναυξήσουν τις τιμές τους, όχι μόνο ανάλογα με τις άλλες αυξήσεις, αλλά και δυσανάλογα, μ' αίσχροκέρδεια. Κι' ο μανάβης, κι' ο χασάπης, κι' ο γαλατάς, κι' ο ηλεκτρολόγος, κι' ο δικηγόρος, κι' ο γιατρός, άπάνω κάτω τό ίδιο. Ο εκδότης όμως; Μπορεί αυτός νακολουθή τους άλλους; μπορεί ναυξάνη ανάλογα την τιμή του βιβλίου του, του περιοδικού του, τη στιγμή που αυτά δεν είναι ή δεν θεωρούνται της πρώτης ανάγκης; Όχι βέδαιο! Πάντα με μέτρο, με δειλία και... με ζήμια.

Έτσι ένα βιβλίο, που άλλοτε είχε

τρεις δραχμές, σήμερα δεν έχει εξήντα (τό είκοσπλάσιο) ούτε καν τριάντα (τό δεκαπλάσιο). Άλλα μόνο δεκαπέντε ή είκοσι δραχμές τό πολύ. Κι' ένα περιοδικό σάν τη «Διάπλαση», που άλλοτε ή συνδρομή του ήταν όχτώ δραχμές, σήμερα δεν έχει εκατόν εξήντα, ούτε καν όδόντα, αλλά πενήντα τό πολύ. Γιατί, φυσικά, οι άνθρωποι δεν θάγοράζαν σε μεγάλη τιμή ένα βιβλίο ή ένα περιοδικό, όταν δεν θά τους περρίσευαν άρεσά από τό ψωμί, από τό κρέας, από τό γάλα, που είναι υποχρεωμένοι ναγοράσουν. Έτσι τα πρώτα πράγματα που κινδυνεύουν άπ' αυτό τό παιχνίδι, είναι τα πνευματικά. Οι εκδότες δεν θά ναι πιά σε θέση να τυπώσουν τα έργα του πνεύματος σε βιβλία ή σε περιοδικά και να δίνουν καινούργια πνευματική τροφή στην κοινωνία. Γιατί δεν θά μπορούν να τη διατιμήσουν ανάλογα με τα έξοδά τους.

Άς ευχηθούμε να σταματήσει τό κακό, πριν αναγκαστή να σταματήσει κι' ή Διάπλασις. Σήμερα βέδαιοι στηρίζεται, και στηρίζεται πολύ καλά, στην άγάπη των φίλων της που τη θεωρούν πράγμα της πρώτης ανάγκης, σάν τό ψωμί. Μεθούριο όμως, αν αναγκάζόταν άξαφνα να κάμη τις πενήντα της πεντακόσιες;... Και τό ψωμί τό στερείται κανείς καμιά φορά και πεθαίνει της πείνας... Άς ευχηθούμε λοιπόν κι' άς ευχόμαστε. Κι' άς αγαπήσουμε ακόμα περισσότερο τη Διάπλασις, την πνευματική αυτή μητέρα όλων μας, όπως αγαπά κανείς περισσότερο ό,τι πολύτιμο έχει και κινδυνεύει να τό χάσει...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ Α. ZENNEBRAIN
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Στό σπίτι, βρήκαν την Άνθούλα τόσο χλωμή, που ένόμισαν πως είχε λιποθυμήσει.

— Γιάννη, είπε ο Φραντς, δόσε της μικρής μια στάλα ρακή να συνέλθη. Πιέ και σ' λίγο κι' έλα να σε φιλήσω γιατί χωρίς σεένα, παιδί μου, τώρα θάμουν στον άλλο κόσμο. Ο κακούργος, άμα είδε πως τον εγνώρισα, μου έρριξε. Μά για καλή μου τύχη, δε σημάδεψε καλά. Χύθηκα να τον άρπάξω, τό πόδι μου μπήγτηκε σ' ένα χαμόδεντρο κι' έπεσα. Τάλλα τα ξερετε, παιδιά μου. Θαρρώ πως είχε και σύντροφο, μα τσάκασε.

Η Άνθούλα δεν ήθελε να πάη να κοιμηθί, γιατί ήταν ακόμα καταφοβισμένη. Και πως να κλείσει μάτι όσο συλλογίζόταν πως ο κακούργος έκείνος ήταν τόσο κοντά; Ούτε τό Γιάννη δεν ήθελε ναφήση να γυρίσει τέτοι

ώρα στη βίλλα, τόσο δρόμο, μοναχός του.

— Μά θάνησυχούν στο σπίτι μου, Άνθούλα, της είπε αυτός. Μή φοβάσαι, δεν παθαίνω τίποτα.

— Πάρε τό τουφέκι μου, του είπε ο Φραντς, και μου τό φέρνεις αύριο.

— Όχι, δεν είναι ανάγκη, κύρ Φραντς! καλύτερα έχω ένα καλό μπαστούνι.

Κι' ο Γιάννης πήρε ένα χοντρό κλαδί με ρόζους, που βρισκόταν εκεί σε μιάν άκρη.

— Μή φοβάσαι, Άνθούλα, κι' οι άνθρωποι εδώ δεν είναι κακοί: μόνο ένας λαθροκυνηγός μπορούσε να κάμη ό,τι έκαμε αυτός που πιάσαμε άπόψε.

Και τό γενναίο παιδί άποχαιρέτησε τους φίλους του κι' έφυγε.

Με πόση χαρά ή Άνθούλα ξαναείδε τον ήλιο! Τό γλυκό του φως έδιωξε όλη τη φρίκη της νύχτας. Από την άγλή, ο δασοφύλακας πήγε στο χωριό κι' έφερε τους χωροφύλακες, άφού τους είχε έσα είχαν συμβή. Οι χωροφύλακες έξέτασαν και τό λαθροκυνηγό, άλλ' αυτός άρνήθηκε τα πάντα.

— Ήτανε νύχτα, είπε, σκοτάδια. Σκούνταψα σ' ένα δέντρο, γλύστρησα κι' έπεσα πάνω στον κύρ-Φραντς, χωρίς κακό σκοπό.

Ο δασοφύλακας έδειξε τότε τό λαιμό του, όπου έμεναν ακόμα τα σημάδια που είχαν αφήσει τα δάχτυλα του κακούργου.

— Φτάνουν τα ψέμματα, είπε. Ο Γιάννης του Δεμάρα θά πη στον κύρ ένωματάρχη, πως αν δεν πρόφταινε, τώρα θά μου έψελναν τό «άμωμοι έν δδφ, άλληλουία!»

Οι χωροφύλακες, μετά την άνάκριση, πήραν τό λαθροκυνηγό και τον πήγαν στην πρωτεύουσα, όπου τον έκλεισαν στην φυλακή των ύποδικων.

Έκει θάμνε ως να τον δικάσουν.

Η φοβερή εκείνη νύχτα έκαμε την Άνθούλα να έκτιμήση και να θαυμάση τον Γιάννη περισσότερο. Είθε πως ο φίλος της δεν ήταν πιά παιδί, αλλά σωστός άνδρας, δυνατός και γενναίος. Ούτε στιγμή δεν έδίστασε, παρά έτρεξε να βοηθήση τον πατέρα της, χωρίς να ξέρη πόσοι ήταν οι λαθροκυνηγοί: και κατόρθωσε να νικήση τον έχθρο και να τον κάνει νάφση τό θύμα του.

Πολύς λόγος έγεινε γι' αυτό τό περιστατικό. Στην έξοχή, οι συγκινήσεις είναι σπάνιες κι' ό,τι συμβή, τρέχει από στόμα σε στόμα κι' από χωριό σε χωριό. Έτσι την άλλη μέρα ήξεραν όλοι πως ο δασοφύλακας της κυρίας Λάντη κινδύνεψε από λαθροκυνηγούς και πως ο Γιάννης του Δεμάρα του έσωσε τη ζωή. Σ' ένα χωριό έλεγαν πως ο Γιάννης νίκησε τρεις, σ' άλλο τέσσερις και στην πρωτεύουσα του δήμου έξη! Η μητέρα του καμάρωνε που είχε τέτοιο γιό κι' ο πατέρας του τον κοίταζε με περηφάνεια άπ' την κορφή ως τα νύχια.

— Γερό κόκκαλο, γυναίκα! έλεγε της Δεμαράνας.

Η κυρία Λάντη όμως άνησύχησε όταν έμαθε την ιστορία. Αν καιένας σύντροφος ή συγγενής του λαθροκυνηγού εκείνου, από έκδίκηση, σκότωνε τό δασοφύλακά της; Άγόρασε λοιπόν ένα ρεβόλβερ και τό χάρισε τού κύρ Φραντς, να τόχη μαζί του για κάθε ένδεχόμενο.

Η χρονιά εκείνη πήγε καλά. Οι άποθήκες γέμισαν σάρι και τα βαρέλια κρασί. Η Άνθούλα βοήθησε όπως πάντα τους φίλους της στο θέρο, στον τρύγο και σ' όλα.

Τό Νοέμβρη άνοιξε τό κακούργο-δικείο. Ο κύρ-Φραντς, ή Άνθούλα κι'

ο Γιάννης κλητεύθηκαν μάρτυρες στη δίκη του λαθροκυνηγού. Πρώτη φορά θά πήγαιναν με σιδηρόδρομο. Η Άνθούλα τρώαζε όταν άκουσε τό δξύ σφύριγμα της άτμομηχανής και δεν μπορούσε να πιστέψη πως ή μηχανή αυτή μπορούσε να τραθήξη τόσα βαγόνια με τόσους επιβάτες.

Άξαφνα τραντάχτηκαν και τό τραίνο ξεκίνησε. Ο Γιάννης κι' ή Άνθούλα έδλεπαν χωράφια, δάση, λιβάδια, να περνούν και να φεύγουν... Η Άνθούλα κρατούσε τό χέρι του πατέρα της και κάθε φορά που σταματούσε τό τραίνο κι' ή μηχανή έδγαζε τη διαπεραστική εκείνη φωνή, τινάζόταν από τρόμο. Άλλα στο τέλος συνήθισε. Της άρεσε μάλιστα που έτρεχαν τόσo πολύ κι' όταν έφθασαν, λυπήθηκε που τό ταξίδι τελείωσε έτσι γρήγορα.

Τι κίνηση στο σταθμό της πρωτεύουσας! Ο κόσμος έτρεχε, τα τραίνα διασταυρώνονταν, οι υπάλληλοι έφώναζαν στους ταξιδιώτες να προσέχουν, για να μη συμβή κανένα δυστύχημα.

(Ακολουθεί)

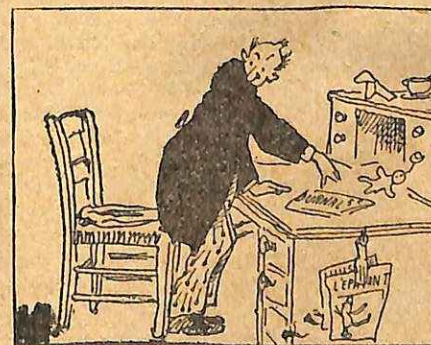
ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Όταν θ' άσπρίσουν τα μαλλιά μου, στο χωριουδάκι μου θαρθώ και στην παλιά τη γειτονιά μου λίγες στιγμές θά πλανηθώ. Θα ρίξω τη ματιά μου πίσω στα περασμένα τα γλυκά και τη ζωή θ' άναμετρήσω που έδιάβη τόσο βιαστικά.

Σά ναυτικός πούχει πι' άσπρίσει κι' από τό βράχο τό γυμνό στέκει τό βράδυ ν' άντικρύση τό πέλαγος τό μακρινό και τό βαρύ του νού ν' άφίση να θυμηθί, στεονή φορά, τις τρικυμίες πουχε άψηφίσει σ' αυτά τα γνώριμα νερά.

(Lamartine) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝ ΜΕΤΡΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

Ο κ. Γραφιάδης παρατήρησε πως ή έλαστική κουλούρα, που έβαζε στην πολυθρόνα του για μαξιλάρι, είχε ξεφουσκώσει. Χτύπησε λοιπόν τό κουδούνι κι' έπρόσταξε τον ύπηρέτη να την πάρη και να τη φουσκώσει.

— Πρόσεξε όμως, του είπε, να τη φουσκώσεις καλά, γιατί βαρέθηκα να σε

φωνάζω κάθε τόσο γι' αυτή τη δουλειά. Μά κι' ο ύπηρέτης είχε βαρεθί. Έβαλε λοιπόν τα δυνατά του και φουσκωσε τόσο καλά την κουλούρα, που άμα την είδε ο κ. Γραφιάδης, φώναξε κατευχαριστημένος:

— Ωραία! Έτσι θά μείνη πολλές μέρες φουσκωμένη.

Και την έβαλε στην πολυθρόνα. Άλλά μόλις έκαμε να καλοαθήση, — ένα μπάμ! και τινάχτηκε στον άέρα. Η παραφουσκωμένη κουλούρα, με τό βάρος του, έκαμε έκρηξη.

Συμπέρασμα: Πάν μετρίον άριστον — έκτός του βαθμού «μετρίως» στο σχολείο...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

570. Τρίγωνον

* * * * * = Ζώνον.
 * * * * * = Μέλος.
 * * * * * = Στοιχείον.
 * * * * * = Ἀντωνυμία.
 * * * * * = Γράμμα.

571. Ἑσχάρα

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ὁρίζοντως ἄνω, πόλις τῆς Ἑλλάδος· κάτω, Ἑβραῖος ἀρχιερεὺς. Καθέτως κατὰ σειράν: πόλις τῆς Ἑλλάδος, Γίγας καὶ μουσικὸν ὄργανον.

Ἀπόρρητο Εὐζωνίαν

572. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 4 = Κάθισμα.
 2 5 6 4 = Ἀκρωτήριον.
 3 2 4 5 6 4 = Ζώνον.
 4 5 4 3 = Ὄνομα.
 5 4 5 6 4 = Ὅσπου.
 6 2 5 6 4 = Περιορισμός.

Βυζαντινὸ Ἄστρο

573. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
 Νὰ εὐρεθῶν ἀντιθετὰ τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα ὥστε τὰ ρηκὰ τῶν νάποτελουν κτίριον:

ἡπειρος, ποταμός, μῦθος, ἀμαθής.

Δόκιμος Ἀργυρίαν

576. Μικτόν

Ιου ιου δν-ντλλγμ

Ἀσπρος Ἀράπη

576. Γεῖφος

Α Πίσω

Μούσα

γαίω τ' Ἄννα.

Χωλὸς Διάβολος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

577. Chemin de fer

P * * * S * * * N * * * S * * * N
 Fils de Priam, Ancien le-
 gislateur, Ville de France,
 Partie de la maison.

Πάρις-Παρις

Τέλος τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ
 Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἀρχίζει νέος.

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τὸ φύλ. 25

346. Κάρβουνον (Κάρ, βουνό.)

— 347. Ἀδελφοί-Δελφοί. — 348.

Φίλος-Φόλος. — 349. Ἄργος-ἀργός.

350. Ν Ο Σ Ι Ο Σ

Δ Υ Ρ Ο Ω Ρ Α Ο Ε

Σ Κ Ο Δ Ο Π Τ Ρ Α

Σ Ο Σ Ω Α

351. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (οἶνος,

ῥαῖνα, οἶτος, Τόνις, Νίνος, Ἀσία.)

— 352—354. 1, Ὅποιοι γυρεύει τὰ

πολλά, χάνει καὶ τὰ λίγα. 2, Ὅ

καλὸς καρβοκὸρος στῆ φουρ-

τοῦνα φαίνεται. 3, Σὲ μιά μα-

σχάλη δυὸ καρπούζια δὲ χωροῦν.

— 355. ΘΜ-ΚΡΤ (Θυμὸς κράτει:)

Θάλεια, Μίνως, Κίμων, Ρέυ, Τη-

λέμαχος. — 356. Ὅσα δὲ φτάνει ἡ

ἀλεπού, τὰ κάνει

κορμασάγια. — 359. Τ V Ε

— 357. Ἐσβυσεν U E N

ὡς διάτταν ἀστήρ. P A R I S

(εσβ εἰς ἓν, ὅς, A N I

διά, τόν, ἀστήρ.) M E N

358. Arbre mar-

bre.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
 τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
 εἶναι ἡ ἐγκαίριος ἀνανέωσις
 τῆς συνδρομῆς του.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
 ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
 ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
 ἑξή: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
 19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
 δρ. 20, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελ-
 λόμενος δραχ. 21 διὰ τὸ ἔσωτε-
 ρικὸν καὶ δραχ. 25 διὰ τὸ ἔξω-
 τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1923)
 ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
 μοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
 ἀρραφος, δρ. 60 καὶ ραμμένος
 δρ. 65. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
 στου τόμου προσυθετα εἰς τὰς
 ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ ἔσωτερικὸν
 δραχ. 2 ὁ ἀρραφος καὶ δρ. 5 ὁ
 ραμμένος, διὰ δὲ τὸ ἔξωτερικὸν
 δρ. 12, — εἴτε ἀρραφος, εἴτε ρα-
 μμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
 ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τί-
 μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάνη δὲ στοιχεῖα
 λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70
 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—1128)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καλλιτε-
 χνικῶν καρτῶν. Προθεσμία διμη-
 νη. Σύστασις: Θεόδωρον Χρηματόπου-
 λον (διὰ Α') Βύρωνος 6, Ἀθήνας.
 Μεγάλῃ Ἑλλάς, Πουλί τῆς Καταίνδος,
 Βουκόλακα, Σκιά τῆς Εὐτυχίας, Ἀρ-
 χιερίανιο, Σμερτσόζικο Χανονιάκι, Ρί-
 τα, Ἰδανισμὲ, Νεκρολούλουδο, Βεα-
 τρική, Μιμόζα, λαβετε μέρος.
 Τρελλὴ Γυμνασιόποις

(ΚΑ'—1129)

Ἐσπερχόμενοι ὅτῳ Διαπλάσσοσμο καί-
 ρετῶμεν τὰ Διαπλάσσοῦλα. Δοξα-
 σμένο 21, ἀκόμη εἶσαι θυμωμένος;
 ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ, ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

(ΚΑ'—1130)

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΖΙΖΑΝΙΟΥ
 ΑΓΡΑΦΗΝ ΚΑΡΤΩΝ (Προθεσμία μόνον)
 Βραβεῖα: Α' 50δραχμῶν, Β' 30δραχμῶν,
 Γ' 20δραχμῶν. Οἱ ἐπαινούμενοι δὲ λαλοῦν
 ἑκαστος βραβεῖον 10δραχμῶν. Προθεσμία
 20 Δεκεμβρίου. Συμμετοχὴ 2 δραχμαί.
 Δίσις: (ΚΑ'—109) διὰ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙ-
 ΖΑΝΙΟ.
 ΡΙΤΑ, ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΤΙΤΑΝ,
 «ΟΔΥΣΣΕΥΣ», ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ, ΜΑΥΡΕ ΙΠΠΟΤΑ,
 ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ, κ.τ.λ. ΤΙΜΗ
 ΜΟΥ Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΑΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ

(ΚΑ'—1131)

Σ ΕΡΛΟΚ-ΧΟΛΜΣ, ΕΙΣΙΔΙ ΜΙΚΡΟΣ ΠΟ-
 ΛΥ ΔΙΑ ΝΑ ΜΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΣ.
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ

(ΚΑ'—1132)

Σ τὸν ἀγαπητὸ ΚΙΣΣΟ χίλιες καρδιόβγαλ-
 τες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτὴ του. — ΑΤΛΑΣ

(ΚΑ'—1133)

Ἀλιδά, Πεταλούδα, Θύραμι, Μαγνίτσα,
 Ἀλάνια, Γαίκα, Μελοδάντη, Φρα-
 σκουίτα, Ἀλκίσις, Αἰτονα καὶ λοιπὰ Δια-
 πλάσσοῦλα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.
 μέσῳ Διαπλάσεως; ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΑ'—1134)

Ἀλληλογραφῶ ἐπὶ διαφόρων θεμάτων
 μὲ σοβαρὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια.
 «ΕΥΕΛΠΙΣ» (ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ,
 Ἀετοράχης, 54, Θεσπικην).

Τόμοις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 3

(ΚΑ'—1135)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

Γ'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 Προκηρύσσω διαγωνισμὸν «Μικρῶν
 Μυστικῶν». Προθεσμία τριμήνη.
 Βραβεῖα: Γιὰ τοὺς μεγαλύτερους, Α'. Τὸ
 ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΤΕΧΝΟΥ (Ἀλεξάνδρου
 Δουμά), Β'. ΥΠΟ ΤΑΣ ΦΙΛΑΡΑΣ (Ἀλφον-
 σου Κάρο), Γ'. ΣΙΔΗΡΑ ΔΙΑΘΗΚΗ (Πολυβίου
 Δημητριοπούλου), Δ'. ΕΡΝΑΝΗΣ (Βίκτω-
 ρος Ουγγώ), Ε'. ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ (Ἐρρίκου
 Ἰψεν). Γιὰ τοὺς μικρότερους, Α'. ΜΙ-
 ΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ, Β'. ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ. Δίνουμε
 δικαίωμα σὲ κείνον ποῦ θέλει νὰ σβύσῃ
 κάθε περιττὴν κατὰ τὴ γνώμη του ἐρώ-
 τησιν καὶ νὰ τὴν ἀντικαθιστῇ μ' ἄλλη
 δική του ἐπίσης πορεὶ ὅποιοι θέλει
 νὰ φτιάξῃ ἕνα τετραδίου μ' ὅλο δικές
 του ἐρωτήσεις. Στείλατε ἐστὶ στέν
 Ἀντώνιον Κανέλλη (Γιὰ Μ. Σ.) ὁδὸς
 Ἀλκαμένους 56. Ἀθήνας.

(ΚΑ'—1136)

ΒΑΤΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ
 ΠΑΡΩΝ, ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ΓΥΝΑΙΚΑ, ΧΑΙΚΟΥΤΟ-
 ΠΟΥΛΑ, ΜΑΓΙΣΣΑ, ΦΡΑΣΚΟΥ'ΙΤΑ, ΤΡΙΑΝΤΑ-
 ΦΛΑΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ, ΦΙΛΟΣΟΦΕ, ΠΟΥΛΙ
 ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΓΔΟΣ, ΤΙΤΑΝ, «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΔ-
 ΣΙΣ», «ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ», «ΟΔΥΣΣΕΑ», Τιμή
 μας ἂν πέρατε μέρος στὸν διαγωνισμὸ
 μας.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ
 ΜΑΥΡΟΣ ΔΟΥΣ
 ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΙΗΣ

(ΚΑ'—1137)

Φιλόκαλε, Λαμπρὸ ἥλιος, εὐχαριστῶ
 θερμὰ Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.;
 Πανταχοῦ Παρῶν

(ΚΑ'—1138)

Πονεμένη Ψυχὴ, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ
 ἀγαπητοῦ σου παμπᾶ, σὲ συλλυ-
 πούμεναι. Ἑλληνικὴ Δόξα

(ΚΑ'—1139)

Κυλαμιά, Μιμόζα, Μάγκια, Ἀλάνη,
 Ἀλκιστή, Μιράντα, Σερμιαίμς,
 ἔστειλα. Περιμένω. ΔΑΠΙΔΑ

(ΚΑ'—1140)

Νύμφη τοῦ Ἐβρου, Θρυλικὴ Θράκη,
 ναί. Δίσις μου: Μιχαὴλ Λιβανὸν
 (διὰ Τ.) Λένορμαν 7, Ἀθήνας, Στεί-
 λατε. Περιμένω. ΕΚΑΒΗ

(ΚΑ'—1141)

Πανταχοῦ Παρῶν, Ἰδανισμὲ Χανον-
 ιακί, Μελοδάντη, Νανότα, Ἀν-
 δαλούσα, Λιάνα, Ζακελίνα, Λινέτια,
 Μαγιαντέρα, Προσφυγιοπούλα, μ' εὐ-
 χαρίστησιν θὰ διάβαζα ἕνα τετραδιάκι
 σας μέσῳ Διαπλάσεως. ΠΙΟΥ-ΠΙΟΥ

(ΚΑ'—1142)

Ζεμαίν, ζῆς ἡ πέθανες; σούγραφα
 κι' ἀκόμη ἀπάντησόν σου δὲν πῆρα·
 τί νὰ τὰ κάμω ἐκεῖνα; νὰ σὲ στείλω;
 Μαγιαντέρα

(ΚΑ'—1143)

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ μὴ νέα ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ἐμφά-
 νιση τῆς «ΚΡΑΤΙΑΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ
 ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ».

(ΚΑ'—1144)

Μιμόζα, πῶς τὰ περνᾷς; — Ρεζεντᾶ
 αὐτοῦ καὶ αὐ; — Δουκισσα Γαβριέλλα
 σὰς καλοσυσταίνου ὁ ψευστὴς σας· γιὰ
 κόρη μορφωμένη... σὺντερε φορὰ θαυ-
 μασία... Καίτη, Λευκὴ

(ΚΑ'—1145)

Τριανταφυλλέιο Μπουκετάκι, στή μο-
 νομαζία τῆς ἐξοχῆς ποῦ θρῆσκ-
 μεθα, θὰ μὲς εὐχαριστοῦσε ἡ ἀλληλο-
 γραφία σου. Ἐάν θέλεις γράψῃ στή
 Δίσις: Λιλή Λυκοτομάκου, Ἀμαλίας.
 Καίτη, Λευκὴ

(ΚΑ'—1146)

Μαῖρα Ἰαπότα, τέτοιες ἀποδείξεις
 ὅσες θές. Ἀποδείξεις λοιπὸν πῶς,
 ἐνῶ (λές) εἶσαι πρωτοστῆς φοιτητῆς
 δὲν εἶσαι στενακιστὴς ἐδῶ σὲ θέλω.
 ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΑ'—1147)

Γῶγο Ἀστέρη, Κολταϊόπουλε, ἔλαβα
 ἐχρησιστῶ. Ἐλευθέριε Ρουσσάκη,
 ἔστειλα. Περιμένω ἀπ' ὅλο τὸ Διαπλά-
 σσοσμο παίηματάκια (ΚΑ'—991).

(ΚΑ'—1148)

Βεατρίκη, il y a une petite fille isl...
 τὸ θυμάσαι; — Δευκὴ Ἰαπέτα, Δευκὴ
 Ἀετὲ, φρόνιμα στή Γυμναστική. Ἀρ-
 χηγὲ τοῦ Θάουρου, καὶ σαρφέ; ΣΑΝΤΟΥΤΣΑ

(ΚΑ'—1149)

Βραβεῖα (ΚΑ'—927) Διαγωνισμοῦ καρ-
 τῶν: Βιβλίων Βέρν. Τὸ χρῆμα κλπ.
 Στείλατε ὅλοι.

(ΚΑ'—1150)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΔΟΞΑ», —
 ὁδὸν ἐν Χανίοις Σύλλογος ὑπὸ τὴν
 ἄνω ἐπωνυμίαν. Σκοποὶ πολλοί. Ζη-
 τοῦνται ἀντιπρόσωποι. Δίσις: Γεωργίαν
 Κουκουλάκη, Συνοικία Βώρου, Χανιά
 (Κρήτης).

(ΚΑ'—1151)

Παρατείνω διαγωνισμοῦ μου μέχρι
 τέλους Ὀκτωβρίου. Τετραγουδιῶ
 τοῦ Πόνου, γιὰ Μ. Μυστικὰ διεσπύσας;
 «Ὀμόνοια», βραβεῖο; — ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

(ΚΑ'—1152)

Μακρονοπούλα, Ἡρωικὴ Φέσα, Ἀδ-
 ρια, Ἀκακία, Μασκατίτσα, Φρα-
 σκουίτα, Ἀρλεζιάνα, Καρμελίτσα,
 Τρελλὴ Γυμνασιόποις, Τσαχλίνα, ἀνταλ-
 λάσσουμε Μ. Μ.; — Νοσταλγούσα Σμυρ-
 νιοπούλα, Μονταίν, στέλλω ἑυχαριστᾶ.
 ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΑ'—1153)

Πᾶνε Χειμαρυνῶν, εὐχαριστῶ θερμὰ
 γιὰ τὴν εὐχὴν. Νὰ περιμένω ἀπαν-
 τηση στὸν (ΚΑ'—991) διαγωνισμὸ μου;
 Καμαριώτη, ἔστειλα περιμένω—Φιλόσοφο;

(ΚΑ'—1154)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλες τὶς
 Διαπλάσσοῦλες. Λαριανές, ἀλλη-
 λογραφούμε; ΑΤΛΑΝΤΙΣ

(ΚΑ'—1155)

Δὲν ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ κ. π. οὐτε
 ἀλληλογραφεῖ. — Δανιὺ, ποῦ βρίσκε-
 σαι; ΑΤΛΑΣ

(ΚΑ'—1156)

Πρόεδρε τῆς Φανλοκρατίας, σὲ ἐρ-
 ρουμε. Ἐπειδὴ δὲ εὐρισκασαί ἐν
 ἀηλίᾳ, βάζουμε μόνον ἕνα εἰκοσιπεν-
 τάρικο στοίχημα. «ΟΔΥΣΣΕΥΣ»

(ΚΑ'—1157)

ΑΚΑΚΙΑ, τί ἐπαθεσ καλὴ; μήπως οἱ
 ἔσπτες σὲ πείραξαν; — ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, τί
 γίνεται ἡ Φιφίκα; ΣΑΝΤΟΥΤΣΑ

(ΚΑ'—1158)

ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ —
 Ὅσοι Σύλλογοι Ἀθηνῶν—Πειραιῶς
 θέλουν νὰ συμμαχήσουν μὲ τὴν
 «Συναδέλφωσιν» ἄς γράψουν στὴ Δίσις;
 Δημήτριον Κατσόνην (Οἰκία Σακελλα-
 ράκη) Κηφισία.

(ΚΑ'—1159)

ΜΙΚΡΟΥΛΑ, γιατί δὲν μ' ἀπαντᾷς;
 Ἔτσι κάνουν οἱ φίλοι; ΜΑΝΤΡΟΚΥΛΛΟ

(ΚΑ'—1160)

Διαπλάσσοῦλα, μὲ γελαστὴν νὰ μὲ
 ἀνακαλύψετε, γιατί θὰ οἶς... δα-
 γκάσω. ΜΑΝΤΡΟΚΥΛΛΟ

(ΚΑ'—1161)

Τριανταφυλλέιο Μπουκετάκι, περαστικὰ
 γιὰ τὸν ἀγαπητὸ πατέρα σας. ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΑ'—1162)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους. Παλλη-
 καράδες ἀστυνομικοί, ἀνακαλύψατε
 τὸν: Χαρτομάντιν

(ΚΑ'—1163)

Τὴ μάθατε πιστεύουμεν, παιδιὰ, τὴν
 Αὐγήν = Ἐλένη Καλύβα,
 Μαγνίτσα, Ἀλανιάρα

(ΚΑ'—1164)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ»,
 ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 ἂν ἱκανοὶ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ σύλλο-
 γον, πῶς θὰ τὸν ὀνομάζετε; — θὰ
 βραβεύσωμεν τέσσαρας μὲ βραβεῖα ἐκτε-
 λᾶ. Προθεσμία 40ῆμορος. Συμμετοχὴ
 μονόδρομος. Δίσις: Κωνστ. Κισιάν-
 νην, Ἀλκιβιάδου — Γαλλίας, Βόλον.
 ΜΠΑΖΑΚΟΝ: δικαίωμα βραβεῖου παρ-
 γασθῇ.

(ΚΑ'—1165)

Σφύρα Ἀκμονα, θερμὰ συλλυπητή-
 ρια διὰ τὸν θάνατον τῆς θίας σου.
 Τροπαίουχος Ἑλλάς

(ΚΑ'—1166)

Χιονοστιβάς, Τσίλδα, δέχομαι ἀνταλ-
 λαγήν Μ. Μ. Ἀηλῶσατε Ἀθύν. Στεί-
 λατε: Σεβαστὴν Σοφρανίδου, Β' Σινου-
 κιστὸς Χαριλάου, ἀριθ. 27, Θεσσαλο-
 νίκην. ΑΚΑΚΙΑ

(ΚΑ'—1167)

Βεζούβιε, Αἰτονα, Ἑλλά εὐχαριστῶ καὶ
 μένω ἐπὶ τοῦ ποῦ δὲν δὲν θὰ μὲ ἐνο-
 χλῆτε μὲ τὶς ἀνοήτους κουταμαρτίες
 σας. ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(ΚΑ'—1168)

ΥΠΝΙΑΡΑ, χαίρω διὰ τὴν γυμνασίαν.
 ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Ζωαῖα, ἐστὶ
 ἀνταποδίδετε Μ. Μ.; ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(ΚΑ'—1169)

Ἀλιδά, ἔστειλα. Φιλόσοφον ἀνταλλά-
 σσουμε Μ. Μ.; Περιμένω. — ΑΛΚΗΤΗΣ